

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 155/2026-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného Mgr. Matúšom Ridzoňom, PhD., advokátom, Murgašova 3, Košice, proti postupu Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/5/2004 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/5/2004 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Levice **prikazuje** v konaní sp. zn. 14C/5/2004 konať bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **priznáva** finančné zadostučinenie **10 000 eur**, ktoré je Okresný súd Levice **povinný** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Okresný súd Levice **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **824,72 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 25. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14C/5/2004 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhuje v napadnutom konaní okresnému súdu prikázať konať bez zbytočných prieťahov a domáha sa priznania primeraného finančného zadosťučinenia 25 000 eur, ako aj náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 155/2026-15 z 12. marca 2026 podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ v napadnutom konaní vystupuje v procesnom postavení žalovaného v 2. rade na základe 7. júna 2002 na Okresnom súde Nové Zámky podanej žaloby o ochranu osobnosti žalobcu [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“). Na základe uplatnenej námietky zaujatosti zo strany sudcov (pôvodného) prvoinštančného súdu bola vec od 16. januára 2004 Krajským súdom v Nitre (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) prikázaná na konanie a rozhodnutie okresnému súdu.

4. K priebehu napadnutého konania sťažovateľ uviedol, že ho charakterizovalo pomerne časté odročovanie pojednávania a ich opätovné nariadovanie až so značným časovým odstupom. Poukázal na to, že niektoré pojednávania boli dokonca odročené bez udania dôvodu a inokedy boli odročované na neurčito. Ďalej uviedol, že pojednávania boli pomerne často odročované aj na základe požiadaviek strán sporu, ktoré však podľa sťažovateľa nespĺňali požiadavku dôležitých dôvodov na odročenie pojednávania. Tiež poukázal na to, že v rozhodnom čase (v roku 2020) bolo odročenie pojednávania odôvodňované aj ochranou pred šírením ochorenia COVID-19 či vykonávaním rekonštrukčných prác na okresnom súde.

5. Najčastejšie však podľa sťažovateľa dochádzalo k odročeniu pojednávania z dôvodov na strane zákonného sudcu (odročené pojednávania nariadené na 17. február 2009, 4. december 2018, 7. marec 2019, 23. máj 2019, 19. september 2019, 2. júl 2021, 10. október 2024, 14. november 2024 a 5. jún 2025). Uviedol, že okresný súd naposledy odročil pojednávanie nariadené na 30. január 2026. Doplnil, že ním podaná sťažnosť na prieťahy bola zo strany podpredsedu okresného súdu v jeho odpovedi sp. zn. 1SprS/17/2025 z 15. júla 2025 vyhodnotená ako opodstatnená.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému konaniu namieta svoju ústavnoprávne neakceptovateľnú doterajšiu dĺžku (22 rokov od postúpenia veci na okresný súd), ako aj nečinnosť v dôsledku dlhých časových období bez vykonania úkonov smerujúcich k rozhodnutiu vo veci a neefektívnu činnosť (opakované odročovanie a rušenie pojednávania a dlhé časové rozostupy medzi nariadenými pojednávaniaми).

III.

Vyjadrenie okresného súdu

7. Okresný súd vo svojom vyjadrení sp. zn. Spr/156/2026 doručenom ústavnému súdu 27. marca 2026 po uvedení predchádzajúceho priebehu napadnutého konania uviedol, že okresný súd vydal prvé rozhodnutie vo veci – rozsudok č. k. 14C/5/2004-1149 z 2. septembra 2021 (ďalej len „rozsudok z 2. septembra 2021“), ktorým zamietol žalobu a žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti rozsudku z 2. septembra 2021 žalobca podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 6Co/27/2022-1318 z 28. februára 2023 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 28. februára 2023“). Ním rozsudok z 2. septembra 2021 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázal na to, že spis bol odvolaciemu súdu predložený 13. apríla 2022 a vrátený bol okresnému súdu 10. marca 2023. K ďalšiemu priebehu napadnutého konania uviedol, že okresný súd následne nariadil pojednávanie na 18. máj 2023, ktoré bolo zrušené z dôvodu preskúmania podmienok na ustanovenie procesného opatrovníka sťažovateľovi. Ďalší termín pojednávania bol určený na 10. október 2024, avšak z dôvodu prekážky na strane zákonnej sudkyne bol odročený. Uviedol, že pojednávania nariadené na 4. február 2025 a 29. apríl 2025 boli odročené na žiadosť splnomocneného zástupcu žalobcu a pojednávanie určené na 5. jún 2025 bolo zrušené z dôvodu odchodu zákonnej sudkyne do dôchodku. Po pridelení veci novej zákonnej sudkyňi táto po oboznámení sa s obsahom spisu 12. augusta 2025 nariadila pojednávanie na 29. október 2025. Po jeho uskutočnení (v neprítomnosti sťažovateľa a žalovaného v 3. rade), pričom okresný súd na ňom podľa § 181 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) vyslovil predbežný právny názor, ho odročil na 30. január 2026 (tento termín však bol na žiadosť žalobcu z dôvodu jeho práceneschopnosti zrušený). Následne bol na pojednávaní 27. februára 2026 vyhlásený rozsudok č. k. 14C/5/2004-1538 [(ďalej len „rozsudok z 27. februára 2026“), ktorým okresný súd žalobu zamietol a žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %], ktorý bol v čase podania vyjadrenia okresným súdom doručovaný sporovým stranám.

8. Okresný súd argumentoval, že ide o neprimeranú dĺžku napadnutého konania, ktorá však bola spôsobená okrem iného aj viacnásobnou zmenou zákonného sudcu, či neprimeranou pracovnou zaťaženosťou prechádzajúcej zákonnej sudkyne z dôvodu nepriaznivej personálnej situácie na okresnom súde. Poukázal tiež na to, že v rokoch 2020 a 2021 prebiehala rozsiahla rekonštrukcia okresného súdu, v dôsledku ktorej okresný súd fungoval v obmedzenom režime. Predĺženie napadnutého konania (v rozhodnom období) pripísal aj na úkor opatrení prijatých v súvislosti so zamedzením šírenia ochorenia COVID-19. K predmetu konania uviedol, že ide o skutkovo, ako aj právne náročnejší spor s rozsiahlym spisovým materiálom, ktorý si vyžadoval vykonanie rozsiahlejšieho dokazovania (výsluch svedkov a sporových strán). Zároveň sa prvoinštančný súd musel vysporiadať s rôznymi procesnými návrhmi (napr. rozhodovanie o pripustení zmeny žaloby, o pokračovaní s právnym nástupcom žalovaného v 1. rade, resp. o návrhu na prerušenie konania), ako aj s inými právne významnými skutočnosťami majúcimi vplyv na priebeh napadnutého konania (vyhlásenie konkurzu na žalovaného v 3. rade, viacnásobné odročenie pojednávania, ktoré zaviniли sporové strany). Argumentoval tiež tým, že napadnuté konanie bolo dvakrát prerušené a že k jeho dĺžke prispel aj nepriaznivý zdravotný stav sťažovateľa a žalovaného v 3. rade, ktorí neboli právne zastúpení, a preto boli pojednávania viackrát odročené. Tiež uviedol, že sťažovateľ bol rozsudkom Mestského súdu Bratislava II č. k. 23Ps/9/2024-74 z 9. júla 2025 obmedzený v spôsobilosti

na právne úkony (pričom mu bol ustanovený opatrovník), v dôsledku čoho okresný súd musel riešiť aj otázku, či je sťažovateľ procesne spôsobilý samostatne konať pred súdom. Vyslovil tiež názor, že obdobie trvania odvolacieho konania (na základe odvolania podaného proti rozsudku z 2. septembra 2021) až do vrátenia spisu prvoinštančnému súdu (10. marca 2023) nemožno započítať do celkovej dĺžky napadnutého konania, za ktoré je zodpovedný okresný súd. Zároveň k požadovanému finančnému zadost'učineniu uviedol, že ho považuje za neprimerané a neodôvodnené, poukázal na to, že najmä na základe nepriaznivého zdravotného stavu sťažovateľa došlo k odročeniu viacerých pojednávaní (14. marca 2006, 15. mája 2018, 11. septembra 2018, 5. marca 2020, 7. mája 2020, 25. júna 2020, 22. októbra 2020, 11. marca 2021 a 18. mája 2023). Doplnil, že pojednávania boli odročené aj z dôvodov na strane žalobcu, resp. ostatných žalovaných, že sťažovateľ nemal takmer počas celého súdneho konania právneho zástupcu, resp. iného splnomocneného zástupcu, v dôsledku čoho nebolo možné vykonať niektoré procesné úkony bez jeho prítomnosti.

9. Ústavný súd nepovažoval za účelné vyzývať sťažovateľa na zaujatie stanoviska k vyjadreniu, keďže jeho obsah nevedol k pochybnostiam o potrebe vyhovieť ústavnej sťažnosti v jej esenciálnej podstate (porušenie označených práv).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, ako aj s vyjadrením okresného súdu a obsahom na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

11. Podstata argumentácie sťažovateľa v súvislosti s namietanými priet'ahmi (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) v napadnutom konaní sa sústreďuje primárne do namietania neprimeranosti jeho celkovej doterajšej dĺžky, ako aj nečinnosti a neefektívneho postupu okresného súdu.

12. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (IV. ÚS 250/2025).

13. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu do 1. júla 2016 vyplývala z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Povinnosť súdu a sudcu konať bez priet'ahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným

priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

14. Pokiaľ ide o posúdenie kritéria právna a skutková zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmet napadnutého konania patrí medzi bežnú agendu všeobecných súdov, zvýšenú právnu náročnosť veci sťažovateľa neindikoval ani okresný súd. Okrem toho postup súdu v konaniach o ochranu osobnosti je už súdnou judikatúrou ustálený a nemal by súdom brániť rozhodnúť v primeranom čase. V napadnutom konaní je určite potrebné vnímať zvýšenú skutkovú náročnosť vyplývajúcu z rozsahu spisového materiálu (približne 1 500 strán), z meniacej sa žaloby, ako aj potreby vykonať pomerne rozsiahle dokazovanie.

15. V rámci posudzovania ďalšieho kritéria, a to správania sťažovateľa, ústavný súd dospel k záveru, že na jeho strane neboli zistené také významné skutočnosti, ktoré by samy osebe rozhodujúcim spôsobom vplývali na celkovú dĺžku napadnutého konania. K argumentácii okresného súdu týkajúcej sa nepriaznivého zdravotného stavu sťažovateľa (a primárne z tohto dôvodu odročeniu 9 pojednávani) ústavný súd uvádza, že nepriaznivý zdravotný stav je objektívnou okolnosťou, ktorú mohol sťažovateľ len ťažko ovplyvniť, pričom k častému odročovaniu pojednávani dochádzalo aj z iných dôvodov (prekážky na strane prvoinštančného súdu či na strane žalobcu). Zároveň ani odročenie uvedených 9 pojednávani (z dôvodov na strane sťažovateľa) vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania nie je možné považovať za dôvod ospravedlňujúci vzniknuté priet'ahy.

16. Tretím hodnotiacim kritériom je postup prvoinštančného súdu. K tomu je potrebné v prvom rade uviesť, že už samotnú dĺžku napadnutého konania v trvaní 22 rokov (bez právoplatného rozhodnutia vo veci) je z ústavnoprávneho hľadiska nutné označiť za neakceptovateľnú.

17. S poukazom na uvedené preto ústavný súd v okolnostiach veci ani nepovažuje za potrebné podrobne sa vyjadrovať k jednotlivým fázam priebehu napadnutého konania a podrobne rozoberať jeho priebeh. Podstatné je, že okresný súd vo veci prvýkrát meritórne rozhodol až rozsudkom z 2. septembra 2021, ktorý však bol zrušený odvolacím súdom (uznesením krajského súdu z 28. februára 2023) a vec bola vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie. Po vrátení veci (10. marca 2023) síce okresný súd vydal svoje druhé meritórne rozhodnutie (rozsudok z 27. februára 2026), avšak napadnuté konanie stále nie je právoplatne ukončené (navyše existuje predpoklad podania opätovného odvolania v danej veci). Ústavný súd k priebehu napadnutého konania (ako vyplýva aj z predloženého spisového materiálu) preto uvádza, že v postupe okresného súdu zistil jednak jeho neefektívnu činnosť, ako aj nečinnosť a nesústredenú činnosť (v súvislosti so zrušením rozsudku z 2. septembra 2021). K argumentácii okresného súdu (ktorou žiadal trvanie odvolacieho konania nepričítať na vrub postupu okresného súdu) ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, z ktorej jasne vyplýva, že ak po využití opravných prostriedkov (riadnych ale aj mimoriadnych) dôjde k zrušeniu rozsudku prvoinštančného súdu (z dôvodu procesných alebo hmotnoprávných pochybení) a k vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie tomuto súdu, uvedené ide primárne na ťarchu súdu, ktorému bolo dané rozhodnutie zrušené (m. m. I. ÚS 94/2022).

18. Preto ústavný súd konštatuje, že v napadnutom konaní došlo v dôsledku postupu okresného súdu k zbytočným priet'ahom, ktoré je vzhľadom na dĺžku napadnutého konania zároveň možné označiť aj ako extrémne. Okresnému súdu treba vytknúť, že nepostupoval náležite v zmysle

procesných predpisov, najmä po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku, a jeho nové inštitúty dostatočne nevyužil. V súlade s princípmi procesnej ekonómie (čl. 17 CSP) mohol a mal okresný súd pritom dôrazne uplatniť zásadu sudcovskej prospektívnej koncentrácie konania (§ 153 v spojení s § 470 ods. 1 a 2 CSP), čo by mu umožnilo vo veci oveľa rýchlejšie rozhodnúť. Zároveň k argumentácii okresného súdu týkajúcej sa existencie objektívnej skutočnosti (pandémia ochorenia COVID-19), ktorá mu bránila v napadnutom konaní rozhodnúť, ústavný súd uvádza, že v okolnostiach danej veci je toto obdobie zanedbateľné, keď okresný súd do uvedenia týchto opatrení do praxe (ktoré sa týkajú určených období v rokoch 2020 a 2021) mal dostatočný časový priestor (od roku 2004) na to, aby v prejednávanej veci právoplatne rozhodol.

19. Ústavný súd zároveň opakovane dáva do pozornosti, že od účastníkov konania obracajúcich sa na všeobecné súdy s dôverou, že bude v ich veci spravodlivo a včas rozhodnuté, nie je možné spravodlivo požadovať, aby „strpeli“ nedostatky na strane všeobecného súdu (resp. štátu) spôsobené zlou organizáciou práce, či v dôsledku nedostatočného personálneho obsadenia súdov. V zmysle svojej konštantnej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že štát je primárne zodpovedný za to, aby zabezpečil dostatočné personálne a materiálne technické podmienky pre riadny výkon spravodlivosti a nedostatky v tejto oblasti v žiadnom prípade nesmú byť na ujmu právam účastníkov konania, v tomto prípade sťažovateľa.

20. S poukazom na uvedené tak z ústavnoprávneho hľadiska ústavný súd nemohol akceptovať postup prvoinštančného súdu ako súladný s právom sťažovateľa na konanie bez prietáhov a po zhodnotení všetkých okolností prípadu preto dospel v danej veci k jednoznačnému záveru (primárne s poukazom na celkovú dĺžku napadnutého konania), že napadnuté konanie trpí prietahmi, ktoré idú na vrub postupu okresného súdu. V napadnutom konaní sa nepostupovalo v intenciách čo najrýchlejšieho a efektívneho prerokovania a ukončenia veci.

21. Ústavný súd preto dospel k záveru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

V.

Prikázanie vo veci konať a priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

22. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, pričom napadnuté konanie nie je ešte právoplatne ukončené, okresnému súdu prikázal, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza (bod 2 výroku nálezu).

23. Keďže ústavný súd rozhodol, že právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez prietáhov (podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) bolo porušené, zaoberal sa aj žiadosťou sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Sťažovateľ požadoval priznanie

zadosťučinenia 25 000 eur, čo odôvodňoval poukazom na celkovú dĺžku napadnutého konania, ako aj na jeho predmet a na svoj pokročilý vek.

24. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (III. ÚS 103/2018). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia, pričom pri jeho určení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

25. Pri ustálení sumy finančného zadosťučinenia ústavný súd prihliadal na tieto základné okolnosti. Prvou je zohľadnenie celkovej dĺžky napadnutého konania, keď od postúpenia veci na okresný súd uplynulo už 22 rokov bez právoplatného ukončenia sporu. Zároveň však bolo zohľadnené aj to, že okresný súd krátko po doručení tejto ústavnej sťažnosti vydal (aj keď stále neprávoplatné) v poradí druhé rozhodnutie vo veci. Preto rozhodol o priznaní finančného zadosťučinenia v sume 10 000 eur (bod 3 výroku nálezu). Ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde nevyhovел tej časti ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu (bod 5 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

26. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 824,72 eur (bod 4 výroku nálezu).

27. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [(ďalej len „vyhláška“); § 11 ods. 3, § 13a, § 16 ods. 3 vyhlášky]. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2026 je 396,50 eur a hodnota režijného paušálu je 15,86 eur. Sťažovateľovi vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2026 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti).

28. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. apríla 2026

Libor Duľa
predseda senátu